

Droom

SAMEN blijft in beweging; nieuwe naam, vernieuwde website, nieuwe voorzitter, nieuwe lay-out nieuwsbrief. En wat belangrijker is: steeds komen er weer nieuwe jongeren langs die zich een periode van hun leven willen inzetten voor straatkinderen. Gewoon omdat deze kinderen dat verdienen. Vijf weken heb ik afgelopen zomer als coördinator gezien hoe elf jongeren en hun begeleiders zich helemaal gaven voor de kinderen van de straat. Ik krijg eens in twee jaar die kans om het van dichtbij mee te maken. De inzet, de creativiteit en de liefde voor deze kinderen raken mij.

En dan zie ik al die andere jongeren voor me op al die andere projecten in India, Afrika, Zuid-Amerika, Roemenië, die dat op dezelfde manier doen. Met z'n allen zijn we er ons bewust van dat we maar een heel klein legertje zijn, die daarmee de wereld niet veranderen. Maar je haalt wel een andere wereld heel dichtbij. Even mag je dat leven delen en niemand die dat ooit meer van je af kan nemen.

SAMEN wil in beweging blijven om steeds opnieuw jongeren deze kans van hun leven te bieden. Zo begon Don Bosco zelf op een koude decembermorgen toen hij voor het eerst zich het lot van een straatkind aantrok. Dit kleine begin strekt zich nu uit over 132 landen. Zo kan het met ieders inzet vergaan. Misschien droom je daarvan als je terug denkt aan dat eerste straatkind waar jij mee in aanraking kwam.

Harrie Kanters

Coördinator SAMEN

Aankondiging

Straatkinderenweekend

De boodschappenlijstjes zijn in de maak, de pannen zijn geschuurd, de ramen in Assel zijn gewassen en de spellen zijn vernieuwd. Kortom: de voorbereidingen voor het Straatkinderenweekend zijn in volle gang. In het weekend van 17, 18 en 19 november komen er weer jongeren uit het hele land naar Assel om zich te verdiepen in het leven van straatkinderen en te kijken of een periode als vrijwilliger op een project werken iets voor hen is. Het weekend is bijna volgeboekt, en we verwachten dat het weer net zo'n succes wordt als vorige jaren.

Nieuwsflits

Jongeren op weg

De maanden september en oktober zijn de maanden waarin veel jongeren via SAMEN vertrekken naar projecten voor straatkinderen in India, Zuid-Amerika en Afrika. Negentien jongeren zijn net vertrokken of zijn bezig hun koffers te pakken. Onder hen zijn twee jongeren, Minke de Roos en Laura van Schagen, die op 16 september als pioniers zijn vertrokken naar een straatkinderenproject in Brasov, Roemenië. De leiding van dit straatkinderenproject, Manuel en Mara Ciobanu, namen in maart 2006 deel aan het straatkinderenproject in Assel. Zij waren onder de indruk van het voorbereidingsweekend zoals het door SAMEN was georganiseerd.

Je eigen weblog via SAMEN

De meeste jongeren melden komen met SAMEN in contact via de website, die onlangs geheel vernieuwd is. De site is nog aantrekkelijker en gebruiksvriendelijker geworden.

Bovendien is er een service bijgekomen: jongeren die naar het zuiden vertrekken om met straatkinderen te gaan werken kunnen tegenwoordig hun eigen weblog krijgen. **Kijk snel op de nieuwe site, www.commissiesamen.nl**

Welkom en tot ziens!

- **Ludo Glimmerveen** heeft **Rian de Putter** opgevolgd als commissielid bij SAMEN. Ludo was in 2004-2005 werkzaam op Anbu Ilam, Chennai, India.

- **Michael Baumeister** is de opvolger van **Petra van Ruitenbeek**, die zes jaar lid is geweest van SAMEN. De laatste jaren was ze tevens voorzitter. We zijn Petra veel dank verschuldigd. Zij zag het als haar taak van SAMEN een professionele vrijwilligers organisatie te maken. Aan Michael de taak dit proces te blijven stimuleren.

-Begin december verlaat **Luuke Janssen** SAMEN. Zij gaat een jaar lang werken in het Nazareth House in Johannesburg, Zuid Afrika. Ze gaat lokale vrijwilligers ondersteunen met een HIV+support groep. In het weeshuis gaat ze medewerkers ondersteunen, trainen en coachen. De bewegingsmethodiek 'development Movements for Children' van Veronica Sherborne gaat daarin een grote rol spelen. Nieuwe kandidaten worden momenteel benaderd om Luuke's plaats in te nemen.

Terugkomdag vrijwilligers

Op een grauwe, niet zo warme dag in september was het Don Bosco-huis gevuld met warmte, door de verhalen van de 'terugkomers'. Tien jongeren, die vorig jaar op projecten verbleven in India, Zuid-Amerika en Afrika, vertelden over hun tijd in het buitenland en deelden hun ervaringen. De jongeren waren openhartig over moeilijke dingen die ze hadden meegemaakt, en vertelden

gepassioneerd over de mooie dingen van hun verblijf en wat deze ervaring voor ze betekent. Ook werd er gesproken over hoe het is om weer in Nederland te zijn. Voor de jongeren die er niet bij konden zijn wordt in februari een nieuwe terugkomdag georganiseerd.

Terug, en nu?

Twee jongeren vertellen hoe zij het vinden weer in Nederland te zijn.

Sarah werkte op een project in India: 'Acht maanden was precies lang genoeg'

'Ik had niet verwacht dat het terugkomen heel moeilijk zou zijn. Acht maanden India was precies lang genoeg... Toen had ik wel weer zin om wat te gaan leren! Ik vond en vind het wel moeilijk om aan m'n familie en vrienden uit te leggen hoe ik het nou echt gehad heb in India... Ze zijn wel geïnteresseerd, maar snappen niet echt hoe het was om met de straatjongens te werken en in zo'n andere wereld te leven. Daarom vond ik de terugkomdag ook zo leuk! Ik ben nu godsdienstwetenschappen aan het studeren. Het is een hele leuke studie, maar ik mis af en toe wel het met kinderen omgaan... Misschien dat ik ooit nog eens Pabo ga doen of zo... Ik wil niet per se terug naar India, wel wil ik later graag met kinderen in ontwikkelingslanden werken.. Of dat nou Afrika, India of Zuid-Amerika is, maakt mij niet zoveel uit!'

Hanneke zat in Mexico:

'Ik wil zo snel mogelijk terug'

'Ik ben nu net 3,5 maand terug uit Mexico, waar ik 8 maanden met veel plezier gewerkt heb. Nu ik terug ben, merk ik pas hoeveel deze jongens voor me betekend hebben en betekenen. Ik wil zo snel mogelijk terug naar Mexico om te kijken hoe het met ze gaat. Ik heb daar echt mijn thuis gevonden... Dit had ik niet verwacht. Ook had ik niet verwacht dat ik zo makkelijk in het Nederlandse patroon terug kon vallen. Alle luxe die ik in Mexico niet nodig had, denk ik nu weer

nodig te hebben, maar de mentaliteit van de Nederlanders is ook zó anders!! Je MOET eigenlijk wel mee met de maatschappij, want anders kom je er niet. Voor mij ligt mijn toekomst op dit moment niet in Nederland, die ligt in Mexico.

Ik ben veel bezig met acties en inzamelingen voor het project. Afgelopen week heb ik een Mexicaans feest gehouden in het café van een vriend van me om geld in te zamelen voor het project, de kerstcollecte van komende kerst gaat naar mijn jongens, ik ga lezingen houden over mijn werk daar en heb op de jaarmarkt gestaan met een infokraam en spullen verkocht. Het is alsof ik niet wil wennen in Nederland, ik kan Mexico nog niet van me afschuiven. Mijn toekomstige land!!! Mijn familie en vrienden vinden het moeilijk om hiermee om te gaan. Ze weten al hoe het is om me een jaar te missen, maar voor de rest van mijn leven... Dat begrijp ik ook heel erg goed, maar ze hebben niet meegemaakt wat ik heb meegemaakt. Ik ben het leven meer gaan waarderen en geniet meer van de kleine dingen om me heen en dat zou iedereen moeten doen!

Francis van Haandel wint 10.000 euro voor project

Francis van Haandel, voorheen voorzitter van Don Bosco Jonathan, heeft 10.000 euro van de gemeente Amsterdam gekregen voor het onderwijsproject Parikrma Humanity Foundation in India. In januari 2005 vertrok Francis naar India voor een periode van 19 maanden om te werken op het project. Een oud-wethouder van onderwijs heeft haar projectvoorstel van internet gedownload en ingediend bij de stad Amsterdam, die één keer per jaar een paar prijzen weggeeft voor inwoners die zich inzetten voor een ontwikkelingsland.

Enkele weken voor de uitreiking kreeg Francis een telefoontje dat ze de hoofdprijs van 10.000 euro had gewonnen. Onlangs gaf Francis een presentatie over de bestemming van het

geld. 'Niet wetende dat het er zo officieel aan toeging met aanwezigheid van wethouders, raadsleden, griffier et cetera vond ik het erg leuk om te doen en men was ook erg enthousiast,' aldus Francis.

Tijdens haar verblijf op het Indiase Pondicherry, een Don Bosco-straatkinderenproject, heeft Francis haar bevinden aangeboden aan de directeur van de Transit School, een school met een aangepast programma voor straatkinderen en drop-outs.

Groepsreis India

Elf jongeren reisden deze zomer onder begeleiding van Harrie, lanthe en Rianne af naar India voor een eerste kennismaking met straatkinderen. Het werd een onvergetelijke reis, vol nieuwe ervaringen en bijzondere momenten. Enkele jongeren vertellen:

Elke seconde nieuwe dingen

Inmiddels zijn we al een paar weken terug van een zeer indrukwekkende en overweldigende reis. We hebben ontzettend veel mooie maar ook bizarre dingen mee gemaakt in India.

Na een lange reis via Londen en Bombay, kwamen we eindelijk aan op Chennai. Daar stond een groep straatkinderen ons op te wachten om ons te verwelkomen. Dit deden ze door bloemenkransen om onze nek te hangen en steeds met lieve stemmetjes te vragen: 'hello, what's your name?'. Met dit welkom kwamen we in een totaal andere wereld, een wereld die

India heet. Waar alles anders is en niets lijkt op de dingen die we in Nederland kennen. Het ruikt anders, klinkt anders en proeft anders. Veel open riolen en overal vuilnis, veel meer mensen en nog meer getoeter van verkeer dat links en rechts inhaalt; in India lijken geen verkeersregels te zijn. Het eten is heet, de mensen zijn in kleurrijke gewaden gewikkeld en we hebben er melk met suiker en nog meer suiker en een klein beetje koffie gedronken.

Of het nu dag of nacht is, er is altijd leven op straat in India. De winkels lijken altijd open, en er zijn overal duizenden straatkinderen. De mensen leven echt op straat, waardoor de problemen overal te zien zijn. Kinderen met hongerbuikjes, mensen die een paar stuks fruit willen verkopen, een kind dat zijn behoefte doet en vervolgens tussen al het vuil naar eten zoekt. Elke honderdste van een seconde vielen ons die eerste avond nieuwe dingen op. We hadden het gevoel dat we maar een ding konden doen, en dat was ons eraan overgeven.

Met volle moed begonnen we aan het bezoeken van verschillende Don Bosco-projecten. Waar gemiddeld tweehonderd jongens ons verwelkomden met liedjes en Indiase dansen. Gedurende de vijf weken bezochten we in kleine groepjes verschillende steden en projecten. De diverse Don Bosco projecten hebben een verschillende insteek. Zo is er een preventieproject, een straatkinderenproject, een project voor verslaafde kinderen en een meidenproject. Op elk project krijgen de kinderen onderdak, eten, en scholing zodat ze hun toekomst kunnen waarborgen. Maar als allerbelangrijkst krijgen ze persoonlijke aandacht en liefde. Vooral dit laatste hebben we tijdens ons verblijf in India geprobeerd te geven. Met handenklapspelletjes, sporten en dansen zorgden wij bij de kinderen naast het alledaagse leven voor de nodige ontspanning. Op die manier hebben we kennis gemaakt met het leven in een Don Bosco-huis.

Daarnaast hebben we ook naar de achtergronden van de kinderen gekeken. Zo zijn we in dorpjes, sloppenwijken, stations en bij mensen thuis geweest.

Al snel maakten we ons de cultuur een beetje eigen. Het leven in India wende steeds meer. Onze dagen waren gevuld met de ene indrukwekkende ervaring na de andere. Hierdoor vlogen de weken voorbij, waardoor we opeens weer aan onzeterug reis begonnen.

Terug in Nederland kijken we terug naar een zeer indrukwekkende reis, die we zo weer over zouden doen! Het gekke is dat we nu pas lijken te beseffen wat we meegemaakt hebben. In de context van India lijkt armoede normaal, terwijl we hier, in het rijke westen, de verschillen pas echt opvallen. Het is voor ons soms erg confronterend om deze grote verschillen te zien, terwijl in India zelfs het kleinste klapselletje al voldoende was om een glimlach van een kind te krijgen.

Dit was voor ons een onuitwisbare ervaring die ons altijd bij zal blijven!

Hananja en Meike

Heimwee naar India

Wat een reis. Van te voren had ik niet kunnen bedenken dat het er allemaal zo uit zou zien. Zo indrukwekkend. Met gemengde gevoelens zat ik met mijn ouders en vriend in de auto op weg naar het vliegveld, aan de ene kant helemaal enthousiast over wat er ging gebeuren maar aan de andere kant ook wel een beetje angstig. Hoe zou het gaan zo

zonder mijn vriend en in zo'n ander land? Zou ik erg ziek worden, zou ik veel heimwee krijgen? Op Schiphol aangekomen werd het ineens helemaal echt. Al die voorbereidingsweekenden waren heel goed, maar toch besepte ik niet helemaal dat het daarna ook echt zou gaan gebeuren. Iedereen stond klaar met de koffers en we moesten afscheid nemen van onze ouders en vrienden. Toen stapten we het vliegtuig in, toen begon het.

Na 24 uur reizen kwamen we aan in Chennai daar stonden er allemaal kinderen klaar met bloemenkransen en verjaardagskettingen. Geweldig, wat een ontvangst.

De hitte, het drukke verkeer en de gezellige stadssfeer vielen me als eerste op. Ik voelde me thuis in dit rare land, met zulke andere dingen dan we in Nederland gewend zijn. Op de een of andere manier leek het allemaal zo vrolijk, zo vol leven.

In die weken heb ik veel gedaan. Ik ben naar dorpjes geweest om te kijken hoe de mensen daar leven. Ik heb allerlei spelletjes gedaan met de kinderen. We zijn gaan zwemmen met de kinderen en met ze naar de bioscoop geweest. Ik heb heuvels beklommen en heb de vlaktes van India gezien. Ik heb kindertjes met hongerbuikjes gezien, vrouwen met geleende kinderen op de arm die om geld smeken. Ik heb bussen vol met 200 mensen gezien, ik heb er zelfs tussen gezeten. En ik ben in een slaapbus geweest waar we een bed hadden boven stoelen en waar we in mochten gaan slapen terwijl de bus maar hobbelde over het slechte Indiase wegdek.

Vijf weken lang hebben we rondgereisd in verschillende groepjes door Zuid-India en het was geweldig. Zoveel ervaringen heb ik erbij gekregen en zoveel nieuwe dingen heb ik gezien. Voor altijd zal dat me bijblijven en ik hoop dat altijd de drang blijft om ooit terug te gaan, want het is iets wat ik zeker nog een keer mee wil maken en wat ik mezelf niet wil laten vergeten.

Al toen we in het vliegtuig terug zaten begonnen de herinneringen te vervagen en begon het allemaal op een droom te lijken. En toen waren we weer terug. Zo raar, maar ook zo fijn om het weer eens koud te hebben, om schoon te blijven als je hebt gedoucht, om eindelijk mijn tanden in een bruin broodje met kaas te zetten.

Maar zo raar dat het 's nachts helemaal stil is, dat er geen kinderen meer zijn die je wakker maken met hun lawaai, dat ik ineens niks meer te doen had terwijl ik vijf weken zo druk ben geweest, dat als mensen vragen hoe het is geweest ik niet méér weet te zeggen dan: leuk!

Ik kan zeggen dat het een cultuurschok is om terug in Nederland te zijn. Het viel me reuze mee om me aan te passen in India, maar het viel me tegen om weer terug te gaan naar mijn eerdere tijdsindeling. Inmiddels is alles weer zoals het was. Maar toch ligt daar nu mijn fotoalbum vol kinderen en blijven de herinneringen. Ik hoop dat dat genoeg voor mij is om India niet te vergeten en vooral niet te vergeten dat toen ik er was, ik eigenlijk al niet kon wachten totdat ik weer terug naar India kon gaan.

Anja